

θους σου ἀπὸ τὴν αἰωνίαν στέρησιν τῆς θείας δόξης, νὰ μελετῶμεν ἐπιμελῶς καὶ μὲ ταπεινῶσιν τοὺς ἀνοικτούς θησαυροὺς τῆς θείας σου Γραφῆς, καὶ παρatreχόντες τὰ εἰσέτι ἀπόκρυφα, νὰ ἀγωνιζώμεθα εἰς τὴν φύλαξιν τῶν ἐντολῶν σου, διὰ νὰ ἀξιωθῶμεν νὰ σὲ ἀγαπήσωμεν· σὺ γὰρ εἶπας, Θεάνθρωπε Ἰησοῦ· Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς Ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς· καὶ πρὸς διαστολὴν τῆς καθ' ὑπόκρισιν ἀγάπης ἀπὸ τὴν ἀληθῆ καὶ παρεκτικὴν τῆς αἰωνίου μακαριότητος, εἶπας· Ὁ τῶν τὰς ἐντολάς μου, ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ ἀγαπῶν με. Ἀμήν.

[ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΤΟΥΡΖΑ.]

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΩΝ ΣΙΝΩΝ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΟΟΣ. Μὴ δέχου λογισμοὺς διεφθαρμένους. Μὴ ἀνυσύχει, μήτε ὑπερλυτοῦ. Μὴ φθόνει τοὺς ἔχοντας, μήτε περιφθόνει τοὺς μὴ ἔχοντας. Μὴ παραπονοῦ περὶ τῶν ὅσα ὁ Ὑψιστος διατάττει, καὶ μὴ μέμφου τοὺς ἀνθρώπους. Μὴ ἀναλογίζου ἀρχαῖα δεινὰ, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖ περὶ τῶν μεμακρυσμένων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ. Μὴ ὑπεραγάπα τὴν ὠραιότητα. Μὴ πολυπότει. Μὴ στέκει εἰς κινδυνώδεις τόπους. Μὴ παραχῶρει τῇ ὀργῇ. Μετὰ τῶν φαύλων μὴ συναναστρέφου. Τοὺς ἀγαπῶντας νὰ πληττῶσι μὴ παροῦνε.

ΠΕΡΙ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ. Μὴ κακομεταχειρίζου τὰ τῆς Προνοίας ἀγαθὰ. Μὴ ἀγάπα τὰς ὑπερβολάς. Μὴ βασανίζου ὥστε ἀνελιπῶς νὰ ἔχῃς ἅπαντα. Μὴ βλέπε τὰ ὑπὲρ τὴν θέσιν σου. Μὴ χειροτέρευε τὸν σίτον. Μὴ ἀφάνιζε τὰ ζῶντα.

ΠΕΡΙ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ. Μὴ παραμέλει τὰς σχέσεις καὶ τὰ καθήκοντα τῆς ζωῆς. Τὰ φαῦλα μὴ πράττει. Εἰς τὰς ἐντολάς τῶν γονέων ἢ διδασκάλων σου μὴ ἐναντιοῦ. Μὴ λάλει παραπολύ. Τὸν παρὰ σοι ξένον μὴ παρόργιζε. Ἄν εὐρεθῇς ἐν μέσῳ δύο κομμάτων, μὴ λάλει ἐνταῦθα μὲν πικρά, ἐκεῖ δὲ κολακείας. Ταραχὰς μὴ ἀνακίνει. Τοὺς πτωχοὺς μὴ κατάκοπτε. Τὰ ὀρφανὰ καὶ τὴν χήραν μὴ δολιεύου καὶ καταδυνάστευε. Μηδὲν ἀδίκως κατηγόρει. Τὰ ἀνωφελῆ μὴ μάνθανε.

ΠΕΡΙ ΠΛΟΥΤΟΥ. Περί εὐθνής τροφῆς καὶ παχυλῶν ἐνδυμάτων μὴ αἰσχύνου. Περιττὰ μὴ ἀγόραζε. Συμπόσια μὴ ὑπεραγάπα. Τοὺς πλουσίους καὶ μεγάλους μὴ ζῆτει νὰ μιμησῇ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ. Περί τῶν οἰκιακῶν ὑποθέσεων τῶν γειτόνων σου μὴ λάλει. Τὰ μυστικά μὴ διακήρυττε. Τὰ σφάλματα τῶν φαύλων μὴ κρύπτει. Μὴ κακολόγει πρὸς τινὰ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ. Μὴ κώλυε τὸ ἀγαθόν. Ξένας ὑποθέσεις μὴ ἀνάφερε. Εἰς τὸ φαινόμενον τῶν ἀνθρώπων μὴ ἐπιγέλα. Μὴ μέμφου τινὰ διὰ τὰ σφάλματα τῶν συγγενῶν του. Μὴ ἀγάπα νὰ ἐμπαίξῃς οἰονδήποτε. Μὴ πλάττει διηγημάτια πρὸς βλάβην ἄλλων. Εἰς τὰ πλοῦτή σου μὴ ἐπαίρου. Περί τῆς πτωχείας σου μὴ παραπονοῦ. Μὴ λάλει μὲ ἄγριον βλέμμα. Μὴ περιφρονεῖ τὴν πενίαν τῶν ἀνθρώπων. Μὴ διάκοπτε ἄλλον ὁμιλοῦντα. Μὴ ψεύδου. Μὴ βοῇται μὴδ' ἐνθάβρυνε ἄλλους ἀνομοῦντας. Μὴ αἰσχρολόγει. Μὴ συνδιαλέγου περὶ τῶν τυχηρῶν παιγνίων ἢ τῆς ἀκολασίας. Μὴ λέγε τι ἀρχὴν ἔχον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τέλος.

ΠΕΡΙ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ.

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ διαθέτει τὸν ἄνθρωπον νὰ αἰσθάνηται ἐσωτερικῶς, καὶ νὰ ὁμολογῇ ἐξωτερικῶς τὴν πρὸς αὐτὸν γενομένην εὐεργεσίαν, καὶ τὸν καθιστάνει προθυμον ν' ἀνταποδώσῃ τὴν αὐτὴν,

ἢ ἄλλην τινὰ παρομοίαν, καθ' ὅσον ἀπαιτοῦν αἱ χρεαὶ τοῦ εὐεργετηθέντος, καὶ ἐξαρκούν αἱ δυνάμεις τοῦ εὐεργετηθέντος. Ἡ δὲ **ΑΓΝΩΜΟΣΥΝΗ** μένει ἀναίσθητος τῆς πρὸς αὐτὴν εὐνοίας, ὅση-δήποτε καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι, μηδὲν πρὸς αὐτὴν εὐνοίας, ὅση-λογησῃ εἴτε ν' ἀνταμείψῃ αὐτήν. Ἡ Ἀγνομοσύνη καθήκει ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς, ἐκ δεξιῶν ἔχουσα τὴν ὑπερηφανίαν, ἐξ εὐνομῶν δὲ τὴν σκληρότητα, —ἀξίους δορυφόρους τοιαύτης δεσποίνης. Ὡς ἀναντίβητον ἀλήθειαν ἐμπορεῖς νὰ δεχθῇς ὅτι οὐδ' ὑπάρχει, οὐδ' ὑπῆρξέ τις, μεγάλως ἀγνώμων, ὅστις δὲν ἦτο καὶ ἀνυποφόρος ὑπερήφανος· οὐδ' ὑπερήφανός τις, ὅστις δὲν ἦτον ἐπίσης ἀγνώμων.

Ἡ ἀγνομοσύνη παραβλέπει πᾶσαν εὐμένειαν· συμβαίνει δὲ τοῦτο, ἐπειδὴ ἡ ὑπερηφανία κάμνει αὐτὴν νὰ ὑπεραίρῃ τὴν καφαλήν τῆς. Ἡ ἀγνομοσύνη ἐκ τῆς περισσῆς φαυλότητος δὲν ἀντε-εργετῇ, καὶ ἐκ τῆς ὑπερηφανίας οὐτε στοχάζεται τὸν εὐεργέτην· πολὺ κατὰ τοῦτο δμοιάζουσα μὲ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, ἀκάρ-πους μὲν, ἀλλ' ὅμως ὕψηλός· αἵτινες μὴδὲν παράγουσι, μηδὲν τρέφουσι, μηδὲν ἐνδύουσι, πλην ἔχουν ὕψος καὶ μεγαλοπρέπειαν, ἀνώτεραι ὅλου τοῦ περὶ αὐτὰς κόσμου. Ἡ ἀγνομοσύνη ἔθηκε τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Βροῦτου, ἀλλ' ἡ ἀσυμπάθεια ἐνέπηξεν αὐτὸ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Καίσαρος.

Ἡ φιλία συνίσταται εἰς ἀμοιβαίας περιποιήσεις, καὶ εἰς γενναίαν τινὰ προσπάθειαν νὰ ὑπερβῇ ὁ εἰς τὸν ἄλλον εὐεργετῶν. Ἄλλ' ὁ τὸν ἀγνώμονα εὐεργετῶν ἐπιθέτει εἰς τὸν χάλικα τὴν σφραγίδα του, καὶ σπείρει ἐπὶ τῆς ἄμμου τὸν σπόρον του· —ἐπ' ἐκεῖνον μὲν οὐδεμίαν κάμνει ἐντύπωσιν, ἐκ δὲ ταύτης οὐδένα καρπὸν ἀπολαμβάνει.

ΠΕΡΙ ΟΡΚΩΝ.

ΜΙΑ ἐκ τῶν ἀηδεστάτων κακοθητιῶν εἶναι καὶ τὸ ὀμνύειν εἰς τὴν κοινὴν συνομιλίαν· ὁ ὄρκος πόσον ἀνάρμοστος εἰς εὐγενὲς στόμα! —Τοὺς ἐνόχους τῆς ἀνομίας ταύτης ἐπέπληττε μετὰ μεγάλης ἐπιδοξιοτήτος ἱερεὺς τις Ἀγγλος· μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐδοίκεν μετὰ τινος πλουσίου ἀριστοκράτου, ὅστις, μεγάλως αὐτὸν σεβόμενος, τὸν παρεκάλεσε νὰ εἴπῃ ποῖαν χάριν ἠδύνατο νὰ τὸν κάμῃ, καὶ ἐπεβεβαίωσε τὸν ζήλόν του μὲ πλῆθος βεβήλων ὀρκων. «Εἶναι τῶνόντι μετὰ χάρις, τὴν ὁποῖαν πολὺ ἐπεθύμουν νὰ μὲ κάμῃτε,» εἶπεν ὁ ἱερεὺς. «Ἀγαπητέ μου κύριε,» ἀπεκρίθη ὁ εὐγενὴς ἀνυπομό-νως, μετ' ὀρκου πάλιν, «ὅτι καὶ ἂν ζητήσητε, μετὰ πάσης χαρᾶς θέλω σᾶς τὸ χορηγήσει.» Τότε ὁ ἱερεὺς σοδάρως εἶπε, «Μόνην χάριν, Μυλόρδε, ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω, νὰ μὲ ἀφήσητε νὰ προσφέρω ἐγὼ τὸν ἀκόλουθον ὄρκον.»

Η ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ.

ΑΣ στοχασθῶμεν πόσον ἰσχυράν ἐπιρροὴν ἔχουν αἱ μητέρες εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἐπερχομένων γε-νεῶν! Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς σήμερον αἱ καταδυναστεῖαι καὶ οἱ φόνοι πληροῦσι τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας· ὁ πόλεμος διασπείρει πανταχοῦ ἀπειράριθμα εἶδη ὀλέθρου· αἱ κραυγαὶ τῶν καταδυναστευομένων ἀνυψοῦνται εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ποῖα λοιπὸν δύνα-μεις ἀρκεῖ νὰ μεταβάλῃ τὴν σκηνὴν ταύτην, καὶ νὰ εὐφράνῃ τὴν γῆν, διαχέουσα τοὺς καρποὺς τῆς εἰρή-νης καὶ ἀγαθότητος; Ἡ δύναμις τῆς οὐρανοῦ ἀλη-θείας, ἡ δύναμις τοῦ Χριστιανισμοῦ, διδασκομένου ὑπὸ τῶν μητέρων. Ὡς ἐπιτοπλεῖστον τὰ πρῶτα ἐξ ἡ ἑπτὰ ἔτη τοῦ βίου προσδιορίζουσι τὸν χαρακτῆρα τοῦ

ἀνθρώπου· ἐὰν ὁ παῖς ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ πατρῷου οἴκου ἀνάγωγος, ἀνυπότακτος, καὶ πονηρὸς, κινδυνεύει τὰ μέγιστα νὰ διατρέξῃ στάδιον ἐγκλημάτων. Ὑπάρχουσι μὲν ἐξαιρέσεις κατὰ τοῦτο, ἀλλ' αὐταὶ εἶναι σπάνιαι. Ἐὰν, ἐξ ἐναντίας, ὁ υἱὸς σου ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας συνειθισμένος νὰ κυβερνᾷ τὰ πάθη του, τὴν ἐξιν ταύτην θέλει διατηρήσῃ ἐφ' ὅλης ζωῆς. Ἐὰν ἐδιδάχθῃ νὰ θυσιάζῃ τὴν ἰδίαν του εὐχαρίστησιν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ προάγειν τὴν εὐτυχίαν τῶν ὁμοίων του, δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θέλει ἐξακολουθεῖ νὰ εὐεργετῇ, νὰ χρησιμεύῃ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ἐπομένως νὰ ᾔναι σεβάσμιος καὶ εὐδαίμων. Ἐὰν σταθερῶς ἀπεφάσισε νὰ φέρηται πιστῶς εἰς ὅλας τὰς σχέσεις του, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θέλει γένειν ἐνάρετος ἀνὴρ, ἀξιοτίμος πολίτης, καὶ εὐεργέτης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ὅταν περισσεύσωσιν αἱ εὐσεβεῖς καὶ φιλοπάτριδες μητέρες, τότε θέλουν περισσεύσειν οἱ ἐνάρετοι καὶ φιλοπάτριδες ἄνδρες· ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου πρέπει νὰ προέλθῃ ἐκ τῆς μητρὸς. Ἐκείνη, ἥτις ἠθέτησε πρώτη τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, πρέπει πάλιν νὰ γένῃ τὸ πρῶτον ἐπίγειον ὄργανον εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἰσχύος του. Καὶ ἄλλα μὲν αἷτια δύνανται μεγάλως νὰ συντελέσωσιν εἰς τοῦτο· καὶ ἄλλα βοηθήματα πρέπει νὰ χορηγῶνται εἰς τὸν παῖδα, ὅταν ἐκβῇ ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς μητρὸς, συντείνοντα εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεώς του· ἀλλ' αἱ μητέρες πρέπει νὰ ᾔναι τὰ πρῶτα ὄργανα τῆς σωτηρίας του. Αὕτη ἡ γνώμη ἐπιδέχεται μὲν ἐξέτασιν, ἀλλ' ὅσῳ μᾶλλον ἐξετάζεται, τόσο ἀληθεστέρα καταφαίνεται· ἐπιβεβαιοῦται δὲ καὶ ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πείρας. Ἡ μήτηρ, ἥτις ἀμελεῖ τὸ χρέος τῆς, καὶ ἐπαναπαύεται εἰς ἄλλα μέσα πρὸς μὀρφωσιν τοῦ ἐναρέτου χαρακτῆρος τῶν παιδίων τῆς, θέλει γνωρίσειν, ἀλλὰ πάρωρα, ὅτι ὑπέπεσεν εἰς ὀλεθρίαν πλάνην. Ὁ φιλόπατρις, ὅστις ἐλπίζει ὅτι τὰ σχολεῖα καὶ τὰ γυμνάσια καὶ ἡ γενικὴ διάδοσις τῆς παιδείας θέλουν ἐπιφέρει τὴν εὐταξίαν καὶ ἡσυχίαν τῆς κοινωνίας, ἐνῷ τὸ σύστημα τῆς οἰκιακῆς ἀνατροφῆς παραμελεῖται, θέλει γνωρίσειν ἐπὶ τέλους, ὅτι ἐπιχειρεῖ νὰ καθαρῇ ρεύματα, ῥέοντα ἐξ ἀκαθάρτου πηγῆς. Ἡ μητρικὴ ἐπιρροὴ ἐξ ἁπαντος εἶναι τὸ ἰσχυρότερον καὶ ἀρμοδιώτερον μέσον τῆς ἀνορθώσεως τοῦ πεπτωκότος ἀνθρωπίνου γένους· αὕτη δύνата, σὺν Θεῷ, νὰ ἐπαναγάγῃ τὸν πεπλανημένον ἄνθρωπον εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς εὐδαιμονίας. Ὅποια εὐτυχία, ἐὰν αἱ μητέρες ἠδύναντο νὰ αἰσθανθῶσιν ὅπως ἔπρεπε τὴν εὐθύνην των! Τότε ἤθελε λάβειν ὁ κόσμος διαφορετικὴν μορφήν· τότε ἠθέλομεν βλέπει σπανιώτερον ταλαιπώρους οἰ-

κογενεῖας καὶ ὀδυνωμένους γονεῖς· νέα γενεὰ ἀνθρώπων ἤθελε παρουσιασθῇ εἰς τὴν ἐνεργητικὴν σκηνὴν τοῦ βίου, καὶ ἡ σκληρότης καὶ τὸ ἐγκλημα ἤθελον ἐκλείπειν. Ὡς μητέρες! σκεφθῆτε καλῶς ὅποιαν δύναμιν ἔθηκεν εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν ὁ Πλάστης. Κάμμία ἐπίγειος ἐπιρροὴ δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν ὑμετέραν. Δὲν ὑπάρχει συνδυασμὸς αἰτιῶν, τόσο δραστήριος εἰς τὸ προάγειν τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὅσον ἡ ἐν οἴκῳ ἀνατροφή. Ὁ Θεὸς κατέστησεν ὑμᾶς κατ' ἐξοχὴν φύλακας καὶ διοικητὰς τῆς ἀνθρωπίνου οἰκογενεῖας.

Ἀλλὰ μολοντί εἰς τὴν μητέρα κυρίως ἀνήκει νὰ διευθύνῃ τὰ τοῦ οἴκου, οὐδ' ὁ πατὴρ ὁμῶς εἶναι ἀνεύθυνος· ἐξ ἐναντίας, ἔχει μεγάλα καὶ σπουδαῖα χρεὴ ὡς πρὸς τὴν ἀγωγὴν τῶν τέκνων του. Πολύλακίς μὲν ὁ πατὴρ εὐρίσκει προφάσεις ὥστε ν' ἀμελήῃ τὰ τοιαῦτα χρεὴ· ἀλλὰ φεῖ! μὲ τὰς προφάσεις δὲν δύναται νὰ σώσῃ οὐδὲ τὰ τέκνα του ἀπὸ τὸν ὀλεθρον, οὐδ' ἐαυτὸν ἀπὸ τὴν πικρίαν τῆς λύπης. Κακὴ παρηγορία θέλ' εἶσθαι πρὸς αὐτὸν, ἐνῷ καταβαίνει κατησχυμμένος καὶ τεθλιμμένος εἰς τὸν τάφον, νὰ στοχάζεται ὅτι, ἐνασχολούμενος εἰς ἄλλας ἐργασίας, ἄφινε τὰ παιδία του νὰ γίνωνται ὄνειδος καὶ ἀτιμία του. Ποῖα χρεὴ δύνανται νὰ ὑπερβαίνωσιν ὅσα ἔχομεν πρὸς τὰ παιδία ἡμῶν; Τὸ χρέος τοῦ χρηματολογεῖν; Ἀλλὰ καὶ τοῦ Κροίσου τὰ πλοῦτη ἂν ἀφήσωμεν εἰς τοὺς υἱοὺς ἡμῶν, τί θέλουν ὠφελῆσαι αὐτοὺς, ἂν ᾔναι διεφθαρμένοι καὶ ἄστωτοι; Ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ εὐσέβεια δὲν εἶναι οἱ πολυτιμότεροι τῶν θησαυρῶν, τὰ λαμπρότερα τῶν κοσμημάτων, ὅσα δύναται τις νὰ κληροδοτήσῃ εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας του; Καὶ ὁμῶς ποσάκις βλέπομεν πατέρας, ἄλλως νουνεχεῖς, οἵτινες καταγίνονται παντὶ σθένει εἰς τὴν ἐπαύξεισιν τοῦ πλούτου των, ἀφίνοντες τὰ δυστυχῆ τέκνα των νὰ ἀνατρέφωσιν ἐν πονηρίᾳ καὶ ἀκολασίᾳ; Κανεῖς δὲν δύναται νὰ χαίρῃ τὸ δικαίωμα τοῦ πατρὸς, χωρὶς νὰ ἔχῃ χρεὴ νὰ ἐκτελέσῃ, ἀπαιτοῦντα καιρὸν καὶ φροντίδα. Καὶ εἰς τί δυνάμεθα ἐπωφελέστερον νὰ δαπανῶμεν τὸν καιρὸν παρὰ εἰς τὸ ἀνατρέφειν οἰκογένειαν, ἥτις θέλει ζῆν ἀγαθοποιούσα τὸν κόσμον καὶ ἀφοῦ ἡμεῖς καταβῶμεν εἰς τὸν τάφον; Δυνάμεθά ποτε ἡμεῖς νὰ ἔχωμεν δύναμιν ἴσῃ μὲ τὴν τῶν εὐσεβῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων; Δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν εἰς τὸν κόσμον πλουσιωτέραν κληρονομίαν παρὰ τὴν θερμὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἐνεργητικὴν χρηστότητα πολυαριθμῶν παίδων; Βέβαια, δὲν ὑπάρχει ἁμαρτία, ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτεννομένη, καὶ τόσο γενικὸν ὀλεθρὸν διασπείρουσα, ὅσον ἡ ἀμέλεια τῶν γονέων. Προτιμότερον νὰ ᾔναι τις πτωχὸς καὶ ταπεινός, παρὰ νὰ ζῇ κατησχυμμένος διὰ τὴν μοχθηρίαν ἐκείνων, ἅτινα καλοῦσιν αὐτὸν πατέρα, καὶ

νὰ αἰσθάνηται σκληρόν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως διὰ τὴν ἀμέλειάν του, καθ' ἣν στιγμὴν πνέει τὰ λοιπία. Πᾶς ἄνθρωπος, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ βιωτικὴ αὐτοῦ κατάστασις, ὀφείλει νὰ θεωρῇ τὰ πρὸς τὰ τέχνα του χρέη ὡς τὰ ἱερώτερα τῶν ὅσα ἔχει νὰ ἐκτελέσῃ. Ἐὰν τὰ παραμελήσῃ, ἀνάγκη πᾶσα νὰ θερίσῃ τὰς πικράς συνεπειάς.

Μίαν ἄλλην παρατήρησιν πρέπει νὰ κάμωμεν ἐν ταῦθα ὡς σφικτὰ συνδεδεμένην μὲ τὸ χρέος τῆς μητρὸς. Ὁ πατὴρ ὀφείλει πάντοτε νὰ διδάσκῃ τὰ παιδιὰ του νὰ τιμῶσι τὴν μητέρα των. Ἐὰν ὁ πατὴρ δὲν κάμῃ τοῦτο, αἱ δυσκολίαι τῆς μητρὸς ἐπαυξάνουν. Ἀλλ' ὅπου οἱ γονεῖς εἶναι σύμφωνοι, ἡ ἐξουσία τῆς μητρὸς ἐνισχύεται. Ἡ ἀγάπη καὶ τὸ πρὸς τὴν μητέρα σέβας ἐπενεργοῦν ὠφελίμως εἰς τὴν καρδίαν τῶν τέκνων, διότι καθαρῶς καὶ ὑψόβουν τὸν χαρακτῆρα, καὶ προφυλάττουν ἀπὸ τὴν κακίαν. Οἱ παῖδες μάλιστα δὲν θέλουν σέβεσθαι ἐπὶ πολὺ τὴν μητέρα των, ἐὰν βλέπωσιν ὅτι ὁ πατὴρ των δὲν τὴν σέβεται. Σπανίως εὐρίσκει τις διεφθαρμένον νέον, ὅστις ἐσυνείησε νηπιόθεν νὰ σέβηται καὶ ν' ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του. Ἡ ἀπειθεία πρὸς τὴν μητέρα εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα εἰς τὸ ἐγκληματικὸν στάδιον· δι' αὐτῆς προετοιμάζεται τὸ μεῖράκιον εἰς τὴν περιφρόνησιν πάσης ἐξουσίας τῶν γονέων του· καὶ τότε ἡ πρόοδος εἶναι ταχεῖα εἰς τὴν θρασεῖαν καταπάτησιν ὅλων τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων νόμων. Δυστυχῆς τις κακοῦργος, ἐνῶ ἡτοιμάζοντο νὰ τὸν κρεμάσωσιν, εἶπεν ὅτι ἡ ἐγκληματικὴ ζωὴ τοῦ ἤρχισε συγχρόνως μὲ τὴν εἰς τὰς διαταγὰς τῆς μητρὸς του ἀπειθείαν· ἡσθάνθη δὲ καὶ ὠμολόγησεν, ὅτι, ἂν τότε εἶχε διδαχθῇ νὰ ὑποτάσσεται, ὁλόκληρος ὁ ἀκόλουθος βίος τοῦ ἤθελεν εἶσθαι πολλὰ διαφορετικὸς. Εἶναι ἄρα τῆς πρώτης ἀνάγκης νὰ μὴ παραλείπωμεν τίποτε, τεῖνον νὰ δώσῃ εἰς τὴν μητέρα μεγάλην καὶ ἀκατάπαυστον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν πνευμάτων τῶν παιδίων τῆς.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ.

ΕΚΑΣΤΟΝ ἔθνος ἔχει ἰδίαν τινὰ γλῶσσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πλουσίαν καὶ ἁρμονικὴν. Ὑπάρχουσι δὲ κατὰ τὸ παρὸν τρεῖς χιλιάδες ἴσως γλῶσσαι καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, χωρὶς τῶν ὅσαι ἤδη ἔπαυσαν τοῦ νὰ λαλῶνται.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων εἶναι ἡ Λατινικὴ καὶ ἡ παλαιὰ Ἑλληνικὴ, τὰς ὁποίας σπουδάζει ὅλη ἡ Εὐρωπαϊκὴ νεολαία διὰ τὰ σοφὰ συγγράμματα αὐτῶν, ἡ Ἑβραϊκὴ καὶ ἡ ἀρχαία Ἀραβικὴ, ἡ Ἰσλανδικὴ, καὶ ἡ Σανσκριτικὴ.

Ἀπὸ δὲ τὰς νεωτέρας αἱ πλέον εὐχρηστοὶ εἶναι ἡ Γαλλικὴ, ἡ Ἀγγλικὴ, ἡ Γερμανικὴ, ἡ Ἰσπανικὴ, ἡ Ἰταλικὴ, ἡ Ἀραβικὴ, ἡ Ῥωσικὴ, ἡ Ἰνδικὴ, ἡ Σινικὴ, καὶ ἡ Τουρκοπερσικὴ.

Εἶναι περιττὸν νὰ εἰπωμεν πόσον ἡ σπουδὴ τῶν γλωσσῶν εἶναι ὠφέλιμος διὰ τὴν ἐμπορικὴν καὶ πολιτικὴν ἐπιμιξίαν τῶν ἐθνῶν, τὰς περιηγήσεις εἰς ξένους τόπους, τὴν κατάληψιν τῶν ξένων συγ-

γραμμάτων, τὴν γνῶσιν τῆς ἱστορίας καὶ τῶν διαφορῶν ἐπιστημονικῶν ἢ βιομηχανικῶν ἀνακαλύψεων. Τίποτε ἄλλο σχεδὸν δὲν ἐκτείνει τόσον τοῦ νοῦς τὸν ὀρίζοντα, ὅσον ἡ μάθησις τῶν γλωσσῶν. Ὁ ἄνθρωπος τρόπον τινὰ πολλαπλασιάζεται ἀναλόγως μὲ τὰς γλώσσας, τὰς ὁποίας διμυλεῖ· ὅθεν ἔκπαλαι ἤδη οἱ Ἀθηναῖοι ὠνόμασαν διφυῆ (διψυχον ἢ διπλοῦν) τὸν Κέκροπα, μόνον ἐπειδὴ ἐγνώριζε δύο γλώσσας, τὴν Αἰγυπτιακὴν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν.

Εὐρίσκονται τινὰ ἔθνη, τὰ ὁποία ἔχουσιν, ὡς εἶπεν, ἐκ φύσεως ἰδιαιτέραν τινὰ κλίσιν καὶ εὐμάθειαν πρὸς τὰς γλώσσας. Τοιοῦτοι μάλιστα λέγονται οἱ Πολονοὶ, οἱ Ῥῶσσοι, καὶ ἄλλοι τινὲς λαοὶ τῆς ἀρκτικής Εὐρώπης· ἴσως δὲ καὶ οἱ Ἕλληνες αὐτοί, ἐπειδὴ ὅχι μόνον πολλὰς γλώσσας συνήθως λαλοῦσιν, ἀλλὰ καὶ καλῶς τὰς προφέρουσι.

ΠΕΡΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ.

ΣΥΜΠΕΡΑΙΝΟΥΣΙ τινες ἐκ διαφορῶν τεμαχίων εἰς ἀρχαῖα συγγράμματα, ὅτι ἡ χρῆσις τῶν ασφαλίσεων ἦτο γνωστὴ καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων. Ὀνομαστὶ δὲ ὁ Κικέρων εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς του διμυλεῖ περὶ τῆς προνοίας, ἣν ἔλαβεν εἰς τὴν Λαοδικείαν, νὰ ἀσφαλίσῃ τὰ δημόσια χρήματα ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ δρόμου.

Ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία κατὰ τῶν κινδύνων τῆς θαλάσσης ὑπῆρχεν ἤδη εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὸ 1660. Ψήφισμα δὲ τῆς Φλωρεντιανῆς διοικήσεως, ἐκδοθεμένον κατὰ τὸ 1532 περὶ τοῦ ἐν Αἰθόρῳ ἐμπορίου, περιέχει τὰς πρώτας βάσεις ασφαλιστικῶν πράξεων. Εἰς ἄλλο δὲ διάταγμα τῆς αὐτῆς πολιτείας (1526) ἀπαγορεύεται ἡ ἀσφάλις ἀνομολογῶν ἐμπορευμάτων· ὁ δὲ περίφημος ἱστορικὸς Γουίλιαρδίνης, ὅστις ἔγραψε περὶ τῶν Κάτω Χωρῶν κατὰ τὸ 1567, σημειοῖ ὅτι οἱ ἐμποροὶ τῆς Ἀντοερπίας συνείθιζον ἕκτοτε νὰ ἀσφαλίζωσι τὰ πλοία των. Τὸ δὲ κινδυνασφαλιστικὸν κατὰστημα τοῦ Ἀμστελδοῦ ἐσυστήθη κατὰ τὸ 1598· καὶ τὸ τῆς Δανίας περὶ τὸ 1726.

Ἐκτὸς τῆς ἀσφαλίσεως τῶν πραγμάτων κατὰ θάλασσαν, ὑπάρχουσιν εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰστήματα, τὰ ὁποία ἀσφαλίζουν τὰς οἰκοδομὰς ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν. Τοιοῦτον ὑπάρχει εἰς τὴν Κοπεγχάγην (τῆς Δανίας) ἀπὸ τὸ 1731. Ὅταν οἰκία τις ἡσφαλισμένη κατὰ τὴν ἑταιρείαν ἀποδίδει τὰ $\frac{10}{100}$ εἰς τὸν κύριον αὐτῆς, παραχωροῦσα τὰ ἑρεψία ἀντὶ τοῦ $\frac{10}{100}$ · ἂν δὲ οὗτος, ἀφ' οὗ ἡσφάλισε τὴν οἰκίαν του ὑπὲρ τὴν ἀληθινὴν αὐτῆς ἀξίαν, φανῇ ὑποπτος ὡς ἐμπρηστής, ἡ ἑταιρεία τὸν καταδιώκει δικαστικῶς, ἀλλ' ἀναδέχεται πάντοτε τὰς υποθήκας, μὲ τὰς ὁποίας ἡ οἰκία ἔτυχεν ἐπιφορτισμένη. Εἰς δὲ τὴν πόλιν τῶν Παρισίων πρῶτον κατὰ τὸ 1745 ἐσυστήθη ἀσφαλιστήριον κατὰ τῶν πυρκαϊῶν· εἰς ἄλλους δὲ τόπους κατὰ διαφόρους καιροὺς. Νομίζομεν περίεργον νὰ εἰπωμεν ἐνταῦθα, ὅτι κατὰ τὸ 1609 ἐπρότειναν εἰς τὸν Κόμητα, σήμερον δὲ Δούκα τοῦ Ὀλδεμβούργου, προστιθεμένου τινὸς ἐπιμέτρου εἰς τοὺς τακτικοὺς φόρους, νὰ ἀναδεχθῇ αὐτὸς τὸν κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς ἀσφαλισμὸν ὅλων τῶν οἰκοδομῶν τῆς ἐπικρατείας του.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ὁ ἀπολελιθωμένος Καταβράκτης τοῦ Παμποῦ καλεσθὶ, μετὰ Εἰκονογραφίας, 1. Τὰ Ὅρη τῆς Εὐρώπης, 3. Ὁ Ῥασσεύς, 6. Ἐπιστολὴ Πλινίου τοῦ Νεωτέρου πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Τραϊανόν, 8. Ἡ πρώτη Ἀδελφοκτονία, μετὰ Εἰκονογραφίας, 10. Περὶ Νοσοκομείων, 10. Περὶ τῶν Ἑργῶν τῆς Φύσεως, 10. Μελέτη περὶ τῆς Καλλονῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου, Ὑπὸ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΤΟΥΡΠΑ, 11. Γνωμικὰ τῶν Σινῶν, 14. Περὶ Εὐγνωμοσύνης, 14. Περὶ Ὀρκῶν, 14. Ἡ Ἐπιρροὴ τῶν Μητέρων, 14. Περὶ Διαλέκτων, 16. Περὶ Κινδυνασφαλιστικῶν Καταστημάτων, 16.